

עפ"ג 21044/02/18 - מדינת ישראל נגד דרור רודבסקי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 21044-02-18

עפ"ג 14500-02-18

לפני: כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד
כבוד השופטת מיכל ברק נבו
כבוד השופטת נאווה בכור
המערערת (המשיבה) מדינת ישראל
נגד
המשיב (המערער) דרור רודבסקי

פסק דין

1. לפנינו ערעורים על גזר דינו של בית המשפט השלום בפתח תקווה בת"פ 37093-09-15, לאחר שהמשיב (להלן גם: המערער), יליד 1958, הורשע בחבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, ונגזרו עליו העונשים הבאים:

א. 7 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין, שלא יעבור העבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות.

ב. 150 שעות של"צ.

ג. פיצוי למתלונן בסך 3000 ₪.

ד. התחייבות כספית בסך 4000 ₪, לפיה עליו להימנע במשך שנתיים מיום גזר הדין מביצוע העבירה בה הורשע.

2. כעולה מהכרעת הדין, במועד הרלוונטי היו המשיב והמתלונן דיירים באותו בניין והיה ביניהם סכסוך שכנים. ביום 15.9.2015, בשעה 22:55, או בסמוך לכך, ניגש המשיב לרכב השייך למתלונן ומשפחתו, בשווי כ- 55,900 ₪, השליך בקבוק זכוכית וניפץ את החלון האחורי של הרכב.

עמוד 1

המשיב שפך ניירות ושאריות "מנגל" למושב האחורי של הרכב, הצית אש ברכב וכתוצאה מכך החל הרכב לבעור, תוך שהאש אוחזת במושבים, בגג ובחלקי פלסטיק שונים ברכב. כתוצאה מכך נגרם הרס לרכב.

האש כובתה באמצעות מערכת המתזים האוטומטית בבניין.

גזר הדין נושא הערעורים

1. הערכים החברתיים שנפגעו ממעשה המשיב הם הגנה על רכושו של הפרט, כמו גם השמירה על שלווה נפשו, בטחונו וחירותו. הגם שהמתלונן איש משטרה, מדובר במקרה זה בסכסוך שכנים, והדבר לא בוצע במישרין בשל תפקידו של המתלונן.

2. עבירות הפוגעות ברכוש פוגעות בזכויות המתלונן ובסדר החברתי. בהתחשב בכך שדובר בחבלה ברכב המצוי בחניון תת קרקעי של בנין מגורים הרי שהיה במעשה סיכון לרכוש ולחיי אדם.

מדובר בפגיעה בינונית, בהתחשב בהיקף הנזק לרכוש המתלונן ובעובדה שהמעשה בוצע בחניון גדול, שאלמלא כובתה האש על ידי המתזים, המעשה יכול היה להסב נזק כבד לרכוש ואף לחיי אדם.

3. המשיב היה תחת השפעת אלכוהול בעת המעשה. העבירה בוצעה בשלבים, תחילה זרק המשיב את הבקבוק וניפץ את חלון הרכב ולאחר מכן זרק לתוכו שאריות אוכל, מפיות ושאריות גחלים בוערות מהמנגל. עניין זה מלמד כי למשיב הייתה אפשרות לחדול ממעשיו בכל שלב במהלך ביצוע העבירה.

4. הנזק לרכב הוא ממשי ונגרם גם נזק למתלונן ובני משפחתו נוכח הפגיעה בתחושת ביטחונם. פוטנציאל הנזק שהיה עלול להיגרם מהמעשה אלמלא כובתה האש שאחזה ברכב היה גדול, ואין מדובר במעשה שנעשה כתגובה מיידית להתגרות מצד המתלונן.

5. במקרים דומים הושתו עונשים החל ממאסר על תנאי ועד מאסר בפועל לצד רכיבים כספיים. מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע המשיב הינו ממאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

6. בגזירת העונש המתאים למשיב, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

א. פגיעת העונש במשיב, לרבות בשל גילו; יליד 1958, מפרנס יחיד ועובד כעצמאי. הטלת מאסר בפועל עלולה לפגוע בו ובמשפחתו ואף להביאו לכדי סגירת המספרה שלו.

- ב. פגיעת העונש במשפחת המשיב; אמו סיעודית והמשיב הוא המטפל היחידי בה.
- ג. הנזקים שנגרמו למשיב מביצוע העבירה ומהרשעתו; המשיב שהה 6 ימים במעצר ולאחר מכן היה נתון בתנאים מגבילים עד שהוסרו והותרה חזרתו לעבודה ולביתו.
- ד. נטילת האחריות על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; המשיב הודה שזרק בקבוק וניפץ את זכוכית הרכב ובכך קשר את עצמו לאירוע עוד בחקירתו במשטרה והביע חרטה על המעשה, אך הוא לא נטל אחריות על גרימת השריפה ולא הביע חרטה על כך ועל הנזקים שהסב למתלונן ומשפחתו.
- ה. נדחו טענות המשיב כנגד התנהגות רשויות אכיפת החוק, לרבות יחידת התביעות, כי מאחר והמתלונן קצין משטרה הייתה התנכלות כלפיו.
- לא נמצא כל דופי בהתנהלות גורמי החקירה או התביעה בתיק זה. יתירה מכך, כתב האישום הוגש על ידי יחידת התביעות בפתח תקווה ולא על ידי יחידת התביעות ברחובות כדי למנוע חשש, ולו למראית עין, של מעורבות המתלונן או מי מתחנת המשטרה בה הוא משרת.
- ו. לחובת המשיב הרשעה אחת בעבירות סמים.
7. מאז האירוע לא נשנו המעשים, לא נפתחו תיקים כנגד המשיב ובעברו אין הרשעה בעבירות אלימות או עבירות כנגד הרכוש. אין חולק, כי יחסי השכנות בין הצדדים היו עכורים והמשיב כשל באופן חמור במעשיו. יחד עם זאת, דרכו של המשיב אינה לנקוט באלימות כפתרון לקונפליקטים, ההליך הפלילי הרתיע את המשיב, והוא לא ינקוט בדרך אלימה ליישוב סכסוכים בעתיד.
8. יש למקם את עונשו של המשיב ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, תוך איזון העונש בענישה קונקרטית בדמות של"צ ורכיבים כלכליים.
9. על אף שהתנהלות המשיב גרמה לאי נוחות לעדים, ואף שמצופה היה שהמשיב ינהג אחרת, לא מדובר בהקנסה או קלות דעת ולכן אין מקום לחייב את המשיב בהוצאות.

נימוקי ערעור המדינה:

1. בית משפט קמא השית על המשיב עונש סוטה לקולה באופן קיצוני מהענישה הנוהגת, שאינו מבטא את עקרון ההלימה ואין בו כדי להרתיע את המשיב ואחרים כמותו.
2. בית משפט קמא לא נתן ביטוי לחומרת העבירה בה הורשע המשיב ולנסיבות ביצועה, כמו גם לעובדה שהמשיב לא לקח אחריות על מעשיו ולא הביע כל חרטה.

3. בית משפט קמא קבע מתחם ענישה לקולה.
4. בית משפט קמא לא ייחס די משקל לכך שנסיבות ביצוע העבירה כללו גרימת שריפה ולפוטנציאל הנזק האדיר הכרוך בכך. אומנם המשיב לא הורשע בהצתה, אולם די בעובדות שהוכחו כדי להבין מה הייתה חומרת המעשה.
5. מדובר היה בשריפה בחניון תת קרקעי של בניין מגורים, דבר המעצים את הסיכון הפוטנציאלי מהעבירה.
6. נסיבות ביצוע העבירה ומאפייניה מבטאים פגיעה גבוהה בערך המוגן, שכן מדובר בעבירת חבלה במזיד ברכב ברף העליון ביותר שלה.
7. גם אם לא הוכחה עלותו המדויקת של הנזק, די בתמונות שהוצגו, ואשר מתעדות נזק רב, כדי להשפיע על קביעת מידת הפגיעה בערך המוגן.
8. בית משפט קמא שגה בקביעת מתחם הענישה, כמו גם בקביעת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, שעה שייחס נתונים לקולא באופן שלא תואם את הנסיבות בפועל.
9. המשיב לא הביע חרטה על מעשיו, לקח אחריות בצורה מצמצמת ואף הביע צער שהמתלונן לא נפגע פיזית.
- גם לאחר שהורשע, לא לקח המשיב כל אחריות, גם לא במסגרת דבריו האחרונים לעונש, וגם הגשת הערעור, לרבות על הכרעת הדין, מלמדת על אי לקיחת אחריות.
10. בית משפט קמא שגה כשמצא שההליך המשפטי הרתיע את המשיב.
11. בית משפט קמא שגה כשקבע כי המשיב הוא מפרנס יחיד, משום שאשתו ובתו העידו כי הן עובדות לפרנסתן.
12. היה מקום לייחס משקל רב יותר לעברו הפלילי של המערער, גם אם לא מדובר בעבירה דומה.
13. במהלך הדיון בפנינו טענה ב"כ המשיבה שבית משפט קמא שגה כשראה במעשה פגיעה בינונית בערך המוגן, שכן הנזק הצפוי היה חמור, בהתחשב במיקום הרכב בחניון שמשמש ארבעה בניינים.

לטענתה, המערער לא לקח אחריות על מעשיו שכן הודה רק בשבירת החלון ולא בגרימת נזק לרכב על ידי שריפה.

טיעוני המערער

1. במהלך הדיון הראשון בפני בית המשפט, במותב שחלקו אחר, חזר בו ב"כ המערער מהערעור שהגיש כלפי הרשעתו ומשכך הערעורים מתמקדים בעניין עונש השל"צ ועונש המאסר על תנאי בלבד.
 2. בנימוקי הערעור כלפי העונש טען ב"כ המערער שהמערער הוא אדם נורמטיבי, בעל משפחה מן הישוב, שתומך באמו הנכה ולא היה מקום לקבוע שמסוכנותו של המערער היא בדרגה בינונית.
 3. במהלך הדיון בפניו טען ב"כ המערער שמדובר באדם נורמטיבי, שמנהל מספרה וכמעט אין לו עבר פלילי, למעט החזקת סם לשימוש עצמי. כתוצאה מהאירוע הוא חלה באפילפסיה. כמו כן עבר שלושה התקפי לב והוא מטפל באמו החולה, שהיא בת קרוב ל-90 והיא סיעודית, כעולה מהמסמכים הרפואיים שצורפו לתיק.
 4. לטענת ב"כ המערער, המערער בטרומה, מאז ששוחרר בערבות לא הפר את התנאים, הוא היה עצור במשך מספר חודשים ולאחר מכן גר אצל גיסתו.
- העונש שהוטל על ידי בית משפט קמא הוא העונש שמתאים למערער ולא סוטה ממתחם הענישה. לא מדובר היה בהצתת רכב אלא בגרימת נזק לרכב, שכן האש כובתה על ידי מערכות כיבוי והמערער היה תחת השפעת אלכוהול במהלך המעשה.
- ב"כ המערער מבקש להפחית את תקופת המאסר על תנאי מ-7 חודשים ל-5 חודשים.

דין והכרעה

1. עיון בגזר הדין נושא הערעור מעלה כי בית משפט קמא קבע נכונה את הערכים המוגנים שנפגעו על ידי מעשיו של המערער, גם אם לא הגיעו כדי הצתת הרכב ולא גרמו נזק לאדם ולרכוש אחר מעבר לנזק שנגרם לרכב.
2. עם זאת, מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא, שבו הרף התחתון הוא מאסר על תנאי, אינו מבטא נכונה את מידת הפגיעה בערכים המוגנים ואת הסיכון שהיה צפוי לחיי אדם ולכלי רכב אחרים שחנן בחניון, אלמלא כובתה האש על ידי מתזים שהיו בחניון.

לטעמנו, הרף התחתון בנסיבותיו של תיק זה חייב לכלול רכיב של מאסר בפועל, ולו לנשיאה בעבודות שירות.

3. אשר למיקום הנאשם בתוך המתחם: בית משפט קמא נתן דעתו על עברו הנקי של המערער, על היותו תומך באמו החולה והמבוגרת ועל עיסוקו במספרה, שהפסקת העיסוק בה עלולה לגרום נזק לפרנסתו ולפרנסת אמו. כן נתן דעתו להיותו של המערער עצור מאחורי סורג ובריח, ובהמשך - במעצר בית אצל גיסתו.

4. בית משפט קמא לקח בחשבון לעניין העונש גם את הודאתו של המערער. הודאה זו הייתה אמנם הודאה חלקית בפני בית משפט קמא ובפני חוקרי המשטרה, אך היא הושלמה כאשר חזר בו מהערעור על הכרעת הדין שהגיש לבית משפט זה.

5. אף אנו איננו מקבלים את טענת המערער בכל הקשור להתנהגות גורמי החקירה והתביעה כלפיו.

6. לאור כל האמור לעיל, ולאחר שנתנו דעתנו לכלל נימוקיו של בית משפט קמא, אנו סבורים שגזר הדין של בית משפט קמא סוטה ממדיניות הענישה הראויה ומתחשב יתר על המידה בנסיבות לקולא כאשר מדובר במעשה כמו זה שעשה המערער, ונוכח מידת פגיעתו בערכים המוגנים.

יצוין כי אף לאחר שהסכים המערער לחזור בו מהערעור על הכרעת הדין, עלה מטעוני בא כוחו לעניין העונש כי עדיין אין הפנמה ממשית לחומרת המעשים, ואף נטען כי "המתלונן הוא לא טלית שכולה תכלית", משל יש בכך כדי להצדיק, ולו במעט, את מעשי המערער. ניכר, אפוא, שבמקרה זה חשובה ענישה מוחשית.

7. לפיכך, אנו מקבלים את ערעור המדינה בנוגע לקולת העונש, ונוכח ההלכה הפסוקה לפיה ערכאת ערעור לא ממצה את הדין עם נאשם שהחליטה להחמיר בעונשו, אנו קובעים כי המערער (המשיב) ירצה שלושה חודשי מאסר בעבודות שירות במוסד המשקם בנס ציונה, החל מיום 15.8.18.

אנו מקבלים את טענת המערער כי המאסר על תנאי שהוטל עליו ממושך מדי, גם בהתחשב בכך שהטלנו עליו מאסר בפועל, וקובעים כי המערער ירצה 4 חודשי מאסר אם יעבור תוך שנתיים מיום מתן גזר הדין עבירה בה הורשע, או כל עבירת אלימות כלפי גוף, למעט תגרה.

8. המערער יתייצב בפני הממונה על עבודות שירות ביום 15.8.18 בשעה 08:00 לקליטה והצבה ללא צורך בהחלטה שיפוטית נוספת.

9. הפיקדון שהופקד בקופת בית המשפט במ"ת 37111-09-15 (בית משפט שלום בפתח תקווה) ע"י

המערער ואשתו, יוחזר לחשבון הבנק של המערער: בנק דיסקונט, סניף 045, רחובות, מספר חשבון
851108.

ניתן היום, ה' אב תשע"ח (17 יולי 2018) במעמד ב"כ הצדדים והמערער (המשיב).

נאוה בכור, שופטת

מיכל ברק נבו, שופטת

אברהם טל, נשיא
אב"ד